

„Danferen“, et halvugentlig Ulyheds- og Oplysningsblad for det danske folk i Amerika.

udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danferen“ udkommer hver Onsdag og Lørdag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet, adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danferen“

Bliver sendt til Subskribenter, indtil ubetalt Dagsligge modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Leserne benævner sig til Fjoll, der udkommer i Bladet, enten for at lade sig høre eller for at lade Oplysninger om det udkomne, bedes de altid omtale, at de lader sig høre i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Bort Begar.

Art efter det engelske.

Mormonismen har aldrig været mere i Vælden end i de senere Aar. Systemets flammelige Vedtagelse og den Snilde, hvormed de bliver brugt, samt den Magt, de udøve over de uvidende og godtroende, — alt dette burde blide forstaaet af enhver Kristen og alle, der elsker deres Land. Det er vort Begar.

Der er to Hjelpekilder mod al Vildfarelse, Overtro, snæversynet Ensidighed og Døvelskab. „Gud er vor Tilflugt og Styrte, en Hjælp i Angst prøvet til fulde. Hans Menighed, som lever og vandrer i hans Samfund, er Redningsflod, hvorefter han tilføjer os sin Hjælp. Han sendte Philip til Gidbindgen, Ananias til Saulus fra Tarsus og sin Menighed til Verden i det hele. „Gaaet hans Befaling.“ „Jeg er med eder“, er hans Forjættelse. Derfor beder vi om hans Kraft og om, at han vil gaa med os, naar vi drage ud i mod denne store Hob. Intet uden guddommelig Kraft kan udrette noget for fortabte Sæle. Der er en onde Vænder, der ikke fare ud uden ved Bøn og Faste. Dette Slags er det, der møder os i Missionsarbejdet i Utah. Derfor beder vi Gud om hans Aands Kærlighed og Kraft.

Dermed have vi noget særligt at udbede os af Guds Menighed og alermest af alle kristelige Præster. De ere Hyrderne, der skulle vogte den Hjord, over hvilken den Helligaand satte dem til Ophynsmand.

Dem bede vi indtrængende om at gøre sig bekendt med det Religionsystem, der læres af det mormoniske Præstefolk, og som er antaget af det Fjoll, der er det underlagt. Vi overdriver ikke, naar vi sige, at i Almindelighed have Præsterne bedre Rede paa Budhismen og Konfucianismen end paa Mormonismens falske, nebbærdigende og bespottende Lærdom.

Naar undtages den afstavelige Lære om Flerkoner, er det en meget almindelig Mening, at det hele System er et meningsløst Bævd af Overtro, som ikke har nogen Tilstrækning for Folk i vor ophlyste Tid. Præsterne pleje at smide ad de latterlige Ting, som læres af Mormonpræsterne, og lægge dem til Side uden egentlig at kende dem og uden at vide, hvor nøje de ere tilknyttede efter det naturlige Menneskes Lust og Begæringer.

Mens Præsten jover, bejærer Mormonmissionæren Kvindfolk og ensfoldige Mennesker. Naar der faaer gjort Indhug i hans Kreds, og en fælde ere ledte paa Vildspor, skriver Præsten til os i Utah for at faa at vide, hvad Mormonisme egentlig er, og hvordan det kan være, at den faaer let bemaegtiget sig sit Bytte. — Vi besvare med Glæde alle de Spørgsmaal, der gøres os, og give gerne al mulig Oplysning; men vi anmode nu alle kristelige Præster om at gøre sig selv bekendt med Sagen. To eller tre Dollars Værdi af Bøger af Mormonernes „Lærese“, „Profeter“ og „Apostle“ vilde aabne Synene paa Kristi Tjenere. Enhver, hvis Menighed er ubstaf for Mormonismens Angrib, burde være i Besiddelse af „Mormons Bog“, „Lærdommens og Pagtens Bog“, „Theologiens Regle“ og Rates-

fisimen.“ („The Book of Mormon, The Book of Doctrine and Covenants, The Key to the Science of Theology, and The Catechism.“) Han burde være bekendt med disse autoriserede Bøger. Det maa indrømmes, at nogle af dem ere af samme Tone som „Robinson Cruso“; men paa Grund af deres Fordring paa at være inspirerede og den Dygtighed hvormed de bruges, er det af Betydning, at vore Præster kende deres Indhold. Alle disse ere smaa og overkommelige Bøger, som kunne faas for 3 eller 4 Dollars.

Vi anmode Kristi Tjenere om at gøre sig bekendt med det mormoniske Præstefolks Formaal. De har været og er fremdeles for godtroende med Hensyn til denne i sit Væsen politiske Religions lantige Beje og foregionne Hensigter. Systemet lærer, at med Undtagelse af Mormontirkens eget Herredømme er al Regering en Umasselske og Oprør mod Gud.

De foregionne Hensigter for Landets Regering, men i den bestemte Hensigt at tiltride sig Magten over det hele Fjoll. Saa tidlig som 1880 udtalte en af deres Biskopper sig som følger: „Vor Kirke har været organiseret i bare 50 Aar, og se dens Rigdom og Magt! Vi se med fuld Tilid frem til den Dag, da vi kunne føre de Forenede Staters Regerings Tøjler. Vi søge at faa Utah anerkendt som Stat. Vi have allerede Overmagten i Idaho; Utah regere vi uindskrænket, og om fort Tid vilde vi have Overmagten i Arizona og Wyoming. For nogle Maanedes siden tog Præsident Snow af St. Georg med en Hær af Præster ud paa en længere Missionsrejse for at vinde længere Missionsstræje for at vinde Profetlyst i Colorado, New Mexico, Wyoming, Montana, Idaho og Arizona. Vi vilde sende Missionsærter til Nevada og agte at plante Kolonier i Washington Territorium.“ — Alt dette er opnaaet. Bistoppen tilføjer videre: „Alt dette vil gide os en politisk Magt, som i Tiden vil afvinge Landets Folkeledere deres Hyldest. Vor Stemme er stikket og bedblicher at være det. Den bliver talt, hvor det meste godt kan opnaas for Kirken. Da vil i en politisk Krig de politiske Partier hyde paa vor Støtte. Utah vil blide optaget som polygamist Stat, og de Territorier, som vi ad fredelig Beje have underlagt os, vilde ogsaa blide optagne. Vi have da Overmagten og vilde diktere til det hele Land.“

Dette Program blev med velberaadt Hu kundgjort i 1880. En stor Del af dets Formaal er virelsligjort. Utah vil blide optaget som polygamist Stat, egentlig talt. Konstitutionen forbyder vel Flerkoner; men man træner den ustrafet. De andre førnævnte Stater og Territorier ere beplantede med Kolonier baade fjere og nær; og New Mexico og Arizona med deres polygamistiske Forhold kante paa hos Kongressen om Optagelse som Stater.

Vi bede alle kristelige Præster om at mærke sig disse Mormonirkens Formaal og overveje, hvor vidt deres Forfætter ere gaaede i Ophjælpelse. Herrens Inderes Løb eller Nationens Fremskridt eller noget andet har røktet den gamle Sandhed: Friehe træder evig Aarbaagendhed. Mens vi diskutere Spørgsmaal om Industrier, og Monopoler, om Lødbøde, Uvidelsespolitik og Genfidsigheforholde, drager det mormoniske Præstefolk varfomt frem til Opnaafelsen af sine uforandrede Formaal. Det tager Besiddelse af det skønne Land fra Mexico til Canada.

Vi anmode alle kristelige og fædrelandske Mennesker i Landet om at daagne op og overveje disse truende Omstændigheder. Vi bede baade vor egen og andre Kirkeafdelinger om at lægge Haand paa Missionsarbejdet her i dette Centrum for overbængende Fare. Vi bede om Forklæring i Stole- og Missionsarbejdet for kristelige Grene. Kirken maa — til sin egen Skade — ikke afvise vort Begar. Den kan imidlertid betragte, vil den? —

Alle de ovennævnte Bøger samt enhver anden Bog til Belysning af det omhandlede Emne faas i D. A. Callehans Antiforboghandel, 74 W. 2d So. St., Salt Lake City, Utah.

S. C. Wis h a r d.

Naar denne Traktat, der vel fuldt faaer meget vidner om national som om kristelig Begejstring, fremkommer

her i Bladet, — faaer det i en dobbelt Hensigt.

Selv om man ved Aarsmødet i Racine vilde vide, at Mormonismen ikke vandt Profetlyst i vore Menigheder men derimod i Danmark, faaer turde det være et Spørgsmaal, om den ikke ogsaa herovre har vundet og endnu vinder mange Tilhængere i det Fjoll, som det er vor Kirkes Opgave at bevare fra saa grov en Vildfarelse ved at lede dem til levende Kristentro. — I saa Fald har Traktaten direkte Adresse ogsaa til os.

Dermed forekommer det mig at være en stor Mangel iblandt os, at der til Dato ikke er fremkommen noget til Belysning af Mormonismen, ikke engang nu da der tales om og samles Penge til en fremtidig Mission i Utah. Det var 1897, at der toges Bestumning om at henvende sig til Venner i Danmark og Penge til at drive nævnte Mission før. Efter næsten 5 Aars Forløb som det er ubestemt Løfte om et Pengebidrag. Saa blev Kirkeraadet bemyndiget til at talde en Missionspræst og begynde Arbejdet, naar den pecuniære Side ved Sagen var tilstrækkelig betrygget. Saaledes staar Sagen vel for Øjeblikket. Men mon der ikke træves andet for at drive en saadan Mission end Penge og Præst? — Selv om der var garanteret rigelig Penge, og der tilfjelle kunde findes og faas en duglig Arbejder, vilde Missionen neppe bære frugt, derfor er det ikke bag ved Gerningen stod en bebende Menighed. Det er ikke saa vanskeligt at vinde almindelig Tilslutning til et Foretagende, saa længe det er nyt; men den almindelige Interesse taber sig i Reglen snart. Kun naar Sagen faar en Plads i de helliges Hjerter og Bønner, kan den blide rigtig begrundt og fortsat til Blyggheds.

Men skal den paatentte Mission faaledes blide omsluttet af Guds Folks Kærlighed og blide baaret frem af deres Bønner, saa maa de faa Kendskab til Sagen.

Her mangler der vist grumme meget. Det var værdt at overveje, om denne Mangel paa Kendskab og den derfra hidrørende Mangel paa Bønnen ikke, i alt Fald til Dels, er Skyld i, at vi maatte vente saa længe paa Svaret fra Danmark; og det turde haande, at Mangelen vil blide endnu mere fælbar, naar der bliver Tale om at talde en Missionspræst. Den rette Arbejder skal vist ikke saa meget taldes af Mennesker som udbedes af Gud.

Endelig endnu dette: er der ikke nogen — her tænkes særlig paa de ældre — som tender lidt til Mormonismen, saa de kunne stride lidt derom. Det vilde være mere Interesse og forstaaelse Missionen en mere kraftig Støtte, end naar der kun bliver bedet om en Dollar.

J. P. Jensen.

Til Oplysning.

Den Bestumning som Pastor Kildsig omtaler i Spørgsmaal og Svaret „Dit.“ Nr. 64 er ingen Aarsmødesbestumning. Dette er Grunden hvorefor den ikke findes i Aarsberetningen. Denne Bestumning blev fattet paa et Præstemøde i Immanuel's Kirke, og formodentlig ved en Følgemellemse ikke bragt frem i Aarsmødet til Vedtagelse. Der kan derfor blide Spørgsmaal om enten den er bindende for i Aar eller ej. Andre Bestumninger fattet ved Præstemøderne som ubelukkende angaar Præsterne ere ikke i Aarsberetningen, ellers er Aarsberetningen faaledes som Referatet blev oplæst og godkendt af Aarsmødet Dag for Dag, og Bestumningerne faaledes som de bleve overgion mig retskredne af de repræsentative Komiteer. Den ene Bestumning som er ubeladt af mig er Pastor Kildsig's vidtbeskrivende Forslag om at bispe Præster skulde miste deres Stemme. Denne sit Aarsmødet jo Beseid om i Tide. Lad mig med det samme bemærke at naar Stolebureauet i et tidligere Nr. af „Dit.“ erklærer, at kun Lærens Løn vil blide betalt ud af Lærens Kassen, da maa Formandens Løn være enlindtagelse, thi paa Aarsmødet i Greenville blev denne Bestumning fattet: „Formandens Løn skal udbetalde af Lærens Kassen“, og den Bestumning er vistnok ikke oplyst.

L. J o h n s o n, Sekretær.

Motivet.

Stønt det ikke al Tid er den letteste Sag for et Menneske, at blide klar over hvilke Motiver ligger til Grund for hver enkelt Bestumning, Strid eller Handling, faaer det dog ufravigelig sandt, at saadanne kan bestemte paavises. Og just paa dette Punkt ster der mange sørgelige Forvælsinger, idet det uædle tages for det edle, det falske for det sande; og først naar Samvitighedsens Røst bliver den stærke, Bedrageren bragt til Tavshed og alle Sofistier og Omfjebv reone bort — naar Sjælens indre Liv og Kærliser ere afklarede, faaer Virkeligheden kan afspjelle sig deri — først da kan et Menneske vinde Klarhed over sig selv i dette Stykke.

Men nu — i den længere Forhandling, fort angaaende Mangel paa Præster, var det egentlig dette, der drejede sig om — hvad er Aarsagen til at faa faa melder sig, og hvad skal vi gøre for at bevage flere dertil. Her er altsaa tale om Bevæggrunde.

Som en Grund anførtes — Herrens Herre blide ikke bedet om at sende Arbejdere til sin Høst — dette kommer maaste ikke direkte under overfor nævnte Specificering; men fra sin Side omfatter det hele Sagen, thi først og først er det dog ham, som haade talder og udsender. Er da alle i den Gerning sendte af ham? Maaste vel ikke, det kunde da tænkes, at nogen begav sig dertil egentlig drevet af noget fremmed; men de have hørt den Hjerterstilling bestrebet, som et Herrens Sendebud har, og da den maa til, saa kan det vel lufkes at lufkle frem noget lignende. De ere ikke som Svær paa Bøn.

Det kan not paavises, at Herren til sin Tid har sendt de rette Mænd; men lige ved Siden deraf kan det vist ogsaa eftervises, at der var Bøn og Trang maaste tun i en meget lille Areds, som hilste deres Komme med Jubel. Er der da ingen Trang nu? Ja, at domme efter hvad man hører, faaer maa der være megen; thi det tales og skrives ikke om meget andet. Men det kunde jo være, at Trang og Trang er to forskellige Ting.

Der er Trang altsaa, men mon man ikke mener at se for klart, hvor Mangelen ligger og ved for god Beseid om, hvordan det bedst kan bringes i Orden. Her kan man komme til at tænke paa Luthers Ord: „Tit har jeg i varelige Anliggender planlagt, horeledes alt skulde ordnes; men saa har Herren gjort det paa helt andre Maader, som jeg midt tænkte, som vilde han sige — not ved jeg, du er en dugtig og lærd Dotter; men i disse Ting tager jeg ikke dig paa Raad.“ Denne Utaalste bifer Luthers dybe Fortaalte af dette Forhold. Og hermed vilde jeg det at Trangen som søles og hører sig kunde være af saadant Art, at Herren ikke kunde svare derpaa.

Et mere haandgribeligt Forhold tiltræet en Del Opmarksomhed, som om det hadde en afgørende Betydning, nemlig det økonomiske. Hvor megen Indflydelse det har, er en Ting; men hvormed det burde have, en anden. Vi en Præstis Stilling i saa Hensende i mange Tilfælde ikke er tiltrækkende, det kan vi let blide enige om, og den burde forbedres; men at gøre det for at faa flere til at melde sig til Tjeneste, det kan da vist ingen mene. Det vilde være en meget overladst Tænkning, om nogen blev borte af den Grund. Dværtimod synes jeg, for den, som med Alvor staar og skal træffe Afgørelse i den Sag, maatte lige Hensyn forsvinde i Betragtning af andre Omstændigheder uendelig mange Gange vægtigere, og som meget mere kunde faa en til at have tilbage.

Den, hvis Sjæl i Alvor er fyldt af disse Overvejelser, kan ikke lade sig bestemme af disse ubestemte Forhold — hvor god en Løn han kan faa for sit Arbejde, hvor imødekommende Følget er og anset, om det menneskelig talt er en æret og anset Stilling, og om han rimelig talt faa erstatet, hvad han har givet Afkald paa — en anset indflydelsesrig og velbetalt Stilling som han ved sine Gæner paa et andet Sted maaste kunde have erhvervet sig — o. s. v.

Her maa Afgørelsen ste alene med Godelet for Sje — det som Mesteren, vil have udrettet. Der blide særlig tre Ting at betragte: Vil Mesteren Folkens Fortjener, i særlig Forbånd sende mig i sit Værende — søler jeg,

og er jeg betyngtet af Folkets Rød og Trang — har jeg de fornødne Gæner —? Hvad vilde der blevet af alle Missionsforetagender, dersom de udsendte ikke hadde haft det som Motiv — Folkets Rød og Trang — Herrens Bud om at gaa. Og hvad skal der blide af Missionen, som siges for os, om ikke de udsendte ere drevne af dette ideelle Motiv.

Det, en Præst burde ville, er da ikke at søge deres Guds, som han Arbejder iblandt. Han ønsker ikke efter Guld men efter dyrkede Sjæle, som han, efterdi han er kommen i det Arbejde, maa haade forstaaet, er meget mere værd end Guld. Sjæle som har tabt Sandheden for deres eget store Værdi. Han ønsker blot at opføre de vildfarne, reise de falske, og styrte de svage. Han stoder ingen fra sig, men taalder hellere Stød. Og aande i dette stille han ingen Fordringer til dem, som han er kommen for at gøre vel imod Fordringer, der maaste vilde stille ham fra dem, som han jo maa elske. En anden Sag er saa, og det kunde der jo siges meget mere om, hvad deres Blygt er over for ham. Han giver Afkald paa haadformelst af Døgnets Ting, for at han kan være tro i sin Faders Gerning; thi han maa døbt haade forstaaet, hvor værdiløse disse Ting er sammenlignet med den Rigdom, som ham er betroot.

For nogen begynder at bygge dette Taarn, maa han not først beregne, om han kan fuldføre det — om han efter Døgnets Maalestok kan give Afkald paade „meget.“

Det berettes i nævnte Forhandling at en Præst maatte jo dog forde Fortolde, i hvilke han kunde underholde sin Familie. Nu vel, hvorfor ikke tage dette som et Eksempel blandt demange. Maaste det, ikke at oprette eget hjem, blev en af de Ting, som der efter Omstændighederne maatte gives Afkald paa. Det kunde vel synes en Yderlighed; men er dog en af de Ting som nævnes i Lut. 14, 26.

Ved at læse Fil. 2, 21 gives der et Blynt om, hvordan det var paa Pauli Tid.

Council Bluffs, Ia., Aug. 1902.
F. P. Petersen.

De ode Beje.

Ap. G. 8, 26: „Mens Herrens Engel talde til Philippus og sagde: Staa op og gaa mod Søndens paa den Vej, som gaar ned fra Jerusalem til Gaza; den er øde.“

Jeg læste hele Beretningen om Philippus og Gidbingen, og min Sjæl blev greben af Herrens uendelige Storbede. Der faar Philippus Ordre fra Herren at gaa hen paa den Vej fra Jerusalem til Gaza, og udtrykke- lig hder det om Vejen, „den er øde.“ Hvad skal han faa der? Ja Philippus har lært den Ting at gaa, naar Herren siger til. Ellers vilde det jo have været mest naturligt at tænke, det maa vist være galt, hvad skal jeg der paa en øde Vej. Jo Herren hadde en Blyggheds til sit Barn, en Glæde for ham, samtids med, at han sit sit, Grinde udrettet. Jeg tænker, at ligesom der staar om Gidbingen, at han drog sin Vej med Glæde, saa var det samme i lige saa fuldt Maal Tilfældet med Philippus. Thi der giver altid Glæde i Sjælen at gaa sin Herres Grinde, selv om det menneskelig talt ser noget underligt ud, og Vejen er øde. Philippus sit Naadst, fordi han led sin Herres Bud. at vise en Sjæl Vej til Frelse og Salighed, men der staar ogsaa om ham, at han var en af dem, der var, fuld af den Hellig Aand og Visdom, ogsaa den Visdom, der adlber, naar Aanden giver Befaling, og dette er den høje Visdom, der hndes.

Min Søfende i Kristus, I Herrens Hellige, Herren har Blyggheds not til os alle, har Glæder not, han har Overflob af den Fred, som overgaar al Fortand, han er rig not for alle, som talde paa ham, og han har sagt: Jeg vil gide dig Viggendese, som er skjult i Mørke og Alendobier, som ere gemte i Løn, at du skal fornemme, at jeg er Herren, Israels Gud, som talder dig ved dit Navn.“ (Ef. 45,3) Hvor kan det da være, at Guds Folk gaar nedtrykte og modløse omkring. Ja, min Tante git videre, og jeg faa, at Grunden ofte er den, at der er Veje i vort Kristentiv, som Tid efter anden kommer til at liggte helt eller delvis øde, Beje om hvilke Guds Aand Gang paa Gang minder os og siger: „Gaa hen paa den Vej, den er øde eller ved at

blide øde; men der er Blyggheds i rigt Maal at hente, om du vil gaa.“ Men vi gøre ikke, som Philippus; vi gaa ikke, vi hører det maaste ikke en gang. Rare lad os sammen betragte nogle af disse Beje, som muligvis ere øde eller ved at blide det; jeg ved Du vil forstaa mig. Der er en Vej, som Jesus peger paa i Math. 6, 6: „Men Du, naar du beder git ind i dit Kammer og lut din Dør og bed til din Fader. Jeg er stikker paa, at Herren ofte siger til Dig Du Guds Barn: Gaa hen paa den Vej — ind til Væntamrets stille Time;“ men maaste han ogsaa kan tilføje „den er øde,“ thi Du kommer tun sparsomt og sældent paa den Vej. O, Ven, om vi kunde tænke os i Herrens Sted, hvor maa det være Børn tun har Tid til at komme en Gang nu og da, maaste sligtig og adspredte, optagene af denne Verdens Ting, for at bede en Bøn, som mangen Gang ingen Bøn er. Jeg beder Dig Rare, se den Sag efter, se hvordan dit Samliv med Herren er! Vær oprigtig og indbræt, at Du anvender tun en uendelig lille Tid af dit Liv til at tale med dit Livs Gud, medens mangen, mangen dyr Stund tilbringes uden Nytte, med snat om Ting, der intet er værd. Herren venter paa Dig med Blyggheds i Overflob, venter Dig med Kærligheds Længsel, vil Du da ikke gaa noget oftere til din Fader i Bøn, Tat og Looprisning? Lad ikke denne Vej være en delvis øde Vej, men gaa stittig ad den, lad Dig ikke afholde af nogen eller noget, men gaa, naar Du hører din Faders Røst; thi alt, hvad dit trætte og forsagte Hjærte langes efter af aabelig Kraft, Styrke og Blyggheds, kan Du faa hos ham. Saa op da Guds Barn og lad ogsaa denne din herlige Fortret i Besiddelse; se dog alle Herrens trofaste Fortjættelser og Løfter og gaa til ham og Du skal erfare, at de er i ham, ja, og i ham, Amen.

Der er en anden Vej, som hanger nøje sammen med den forud nævnte. Det er Vejen til Guds Ords rige Skønne Gæne. David siger: „Han lader mig liggte i skønne Græsgange, han leder mig til de stille rindende Bænde.“ (Ps. 23, 2) Ven, lader Du Dig lede saadan af Herrens Aand ved Guds velsignede Ords Læsning og Betragtning? Eller er Vejen bleven Dig øde hen til disse salige Gæne, hvor man mærker Guds Nærværelse og Røst? Se nøje efter min Medvandrer i Kristus, naar Du maaste alvorlig flager over Stifstanden i dit Liv med Herren. Blev din Bibellæsning en tung og mere eller mindre tvungen Sag for Dig, eller det blev maaste som med Bønnen et sligtigt Bejg nu og da? Da Ven tiltraaber Herrens Dig: „Gaa dog hen paa den Vej, lader den Vej, som er ved at blide øde.“

Lad Guds Aand lede Dig, saa det blide en ofte befundet Vej, hvor din Fod træder let og glad. Thi Du og jeg kan „let ikkeundøre at hulle ud, og fortriste os ved Guds Ords stille rindende Bænde og paa de skønne Græsgange. Og jo mere vi hulleder, desto mere faa vi af Kraft, Mod og Nyst til at tjene Jesus.“

Saa er det en Vej, som Jesus altid peger paa for sine Disciple, for sit Fjoll. Og den Vej er i Sandhed i alle Maader en øde Vej at vandre paa for Rød og Blod og derfor ogsaa en Vej, der af alle blide sknet og undvegen mere eller mindre.

„Hoo, som vil komme efter mig, skal fornægte sig selv og tage sit Kors op baglig og følge mig“ (Lut. 9, 23) Det er Vejen, Selvsforagtens Vej, som Jesus peger paa, og som han selv git. Ven, naar Herren peger paa den Vej og siger til Dig: „Gaa hen paa den Vej, den er øde,“ hvordan stikker Du Dig faa? Der er nu det alvorlige ved dette, at Jesus siger et andet Sted, at man kan sit ikke være hans Disciple, dersom man ikke ret kommer ind paa den Vej.

„Den Aand, som Kristus drev hans Kristene Driber; den samme Aand har altid samme Stik, vi faar at gaa den samme Vej, han git. Vel den, som det i Hjærte skriver, den Aand, som Kristus drev, hans Kristene driber.“

Ja, den ser ikke tilfaldende ud den Vej, altid at prøve paa at gaa imod sig selv og sit eget, den er i Sandhed øde, og der er intet at hente for Rød og Blod. Men det er dog en Vej, der er Herrens og derfor, „fuld af Blyggheds“